

ligt det er gaaet, skal jeg lade være usagt. Det er for øvrigt aldeles ikke saaledes i Frankrig, at det socialdemokratiske Parti og Venstre have været blot i mindste Maade ligeberettigede. Det vilde imidlertid føre for vidt at komme ind derpaa. Men, som sagt, dette Fremtidsbillede, som jeg tror, vi alle ville faa at se virkeliggjort, i alt Fald hvis Venstre skal kunne hævde sig som Regeringsparti, det kan ikke i mindste Maade siges at betyde en særlig radikal Samlingspolitik, thi naar Venstre bliver sig selv og skal finde sig selv, saa vil det her i Landet altid vise sig, at det bliver ikke til den særlig radikale Side, det kommer til at tendere. Det er ganske vist efter min Mening nødvendigt, at Venstre, hvis det skal hævde sig, maa holde fast paa de Sager, som ere Venstres, og kraftigt og resolut søge at bringe dem til Sejr, men Fremgangsmaaden, Formen derfor, vil efter Sagens Natur her i Landet ikke blive særlig radikal, det vil blive i maadeholdne og besindige Former, man maa søge at virkeliggøre dem. Kærnen i et saadant Parti vil altid blive Landbostanden, og Landbostanden i dette Land er nu en Gang ikke radikal. Det er ogsaa en overordentlig stor Misforstaaelse at tro, at den Gruppe, hvortil jeg hører, skulde have Lyst til at skyde Ham og nu pludselig optræde som glubende Radikalere. Der er jo ikke noget som helst, der berettiger til en saadan Tro. Ganske vist har man her i dette Land ikke saa sjældent set, at Partier have været tilsyneladende ret radikale, naar de vare i Opposition, og paa den anden Side ret moderate, naar de kom til at bære Regeringens Byrder eller i alt Fald Ansvar for Lovgivningsarbejdet. Det har man set flere Gange. Men vi vare ikke radikale, den Gang det var os, der havde Ledelsen af Arbejdet i denne Sal, og vi ere det heller ikke nu. Vi ville gerne forsøge paa at vise, at man i alt væsentligt kan holde den samme Linie, baade naar man har Ledelsen, og naar man staar udenfor den. Og naar vi mene at kunne gøre det, er det netop, fordi vi igennem et langt politisk Arbejde og megen politisk Erfaring ere blevene gennemtrængte af den politiske Ansvarsfølelse, som det ærede Medlem for Nørresundby (J. Jensen) vilde frakende os.

Endelig skal jeg vende mig til den højtærede Konseilspræsident, som syntes overordentlig fortørnet over et enkelt Udtryk, jeg havde brugt. Jeg er ude af Stand til at forstaa, at den højtærede Konseilspræsident, naar han ser den Sam-

menhæng, i hvilken denne Udtalelse er fremkommen, kan opfatte den saaledes, som han har gjort det. Den ærede Konseilspræsident har ment, at jeg stemplede Regeringens Politik i det hele som tvetydig, og han lagde øjensynlig den Betydning ind deri, at jeg dermed vilde sige, at Regeringen ønskede at være tvetydig, ønskede at vise et forskelligt Ansigt til de forskellige Sider. Det lader sig overordentlig daarligt forlige med det, som i øvrigt gaar igennem denne Tale, nemlig en Anerkendelse af, at Regeringen paa en Række vigtige Omraader ikke har svigtet den Tillid, som vi tidligere have næret til den, og vor Erkendelse af, at vi fremdeles ønske at kunne støtte denne Regering. Men vi maa forbeholde os en selvstændig Kritik overfor dens Handlinger, hvor disse Handlinger forekomme os urigtige. Det giver sig ganske af sig selv, at denne Udtalelse maa opfattes saaledes, at Regeringen ikke sigtes for tvetydig Hensigt, men blot for igennem den højtærede Konseilspræsident at have betegnet sin Stilling til de militære Spørgsmaal paa en Maade, som er bleven opfattet forskelligt, og jeg tør ogsaa sige paa en Maade, som i sig selv er saalidet klar, at det er ganske naturligt, at den er bleven opfattet forskelligt. Saaledes er Udtrykket ment, og der har ikke været den mindste Anledning for den højtærede Konseilspræsident til at svinge sig op til en saa stærk Indignation over dette Udtryk, som han har gjort. At det er saaledes, som jeg har sagt, at ikke Regeringens Politik i al Almindelighed, men dens Stilling til Militærspørgsmaalet, har været Genstand for meget forskellig Tydning, og at dette vistnok ogsaa skyldes Uklarhed i disse Udtalelser, ja, det have vi jo Erfaringens Vidnesbyrd for i højeste Grad. Det er jo netop det, som er det svage Punkt i den højtærede Regerings Stilling — det synes jeg, den maa tilstrækkelig have erfaret i de Maaneder, der ere gaaede, at dens militære Hensigter opfattes paa overordentlig forskellig Maade. Havde disse Udtalelser i Virkeligheden været saa klare og bestemte, som Regeringen selv mener, havde det dog vist ikke været muligt, at Medlemmer som det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) og det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller) skulde kunne tage disse Udtalelser til Indtægt for den Opfattelse, at Regeringen agtede at gennemføre en Militærpolitik, der stemmede med disse Medlemmers Opfattelse, og som de i saa høje Toner rose.